

stilling i samfundet var meget langt fra det, vi kender i dag med hensyn til retsstilling og uddannelse, er det jo ikke svært at forestille sig, at antallet af illegale aborter suppleret med diskrete ophold var betragteligt, så der er vel ikke nogen kvinder, der ønsker sig tilbage til tiden før den frie abort.

Men der er et tal, jeg synes der er god grund til at hæfte sig noget ved, og det var det, jeg nævnte i indledningen om de 13 pct. provokerede aborter, teenagerne står for. Tallet betyder, at vi ikke har været effektive nok i oplysningskampagnen om sikker sex. Sikker sex-kampagnen har i de sidste år koncentreret sig om nødvendigheden af at beskytte sig for ikke at blive smittet med aids og chlamydia, og ikke mindst derfor er tallet bekymrende. 13 pct. er et alt for stort tal, og derfor skal det overvejes, hvordan vi kan nå eleverne i folkeskolen og gymnasiet med en oplysningskampagne, der kommer dem ved i en sådan grad, at de tager den til sig. Her kunne man bruge foreningen Sex og Samfund, for den gør et godt stykke arbejde og ville være en glimrende partner ved tilrettelæggelsen af en sådan kampagne.

Prævention kan være et svært problem, når man er ganske ung, og det er derfor væsentligt, at de unge kan få den rådgivning, der er brug for – også individuelt og i deres nærområde – og gerne af en personlig ungdomsrådgiver med specialuddannelse, som kan vejlede de unge i spørgsmålet. Derudover må der være mulighed for at få rådgivning af egen læge eller en anden læge, f.eks. skolelægen, eller for at få rådgivning i amtsklinikken, hvis den unge ønsker det.

Skolens undervisning kan styrkes med oplysningsmateriale, som er udarbejdet med henblik på den kampagne, som ministeren talte om, og det arbejde må meget gerne sættes i gang. Oplysningen må også gerne være af et lidt moderne snit, så den når den aldersgruppe, den er rettet imod.

Den anden gruppe, der er grund til at bekymre sig om, er de kvinder, der ikke er i stand til at administrere prævention, enten af sociale årsager eller fordi de er ude i problemer med misbrug af stoffer eller alkohol, som jeg var inde på før. Her synes jeg, man skulle sætte ind med oplysning og arbejde på gadeplan, og det forudsætter en styrkelse af de offentlige og private institutioner, der arbejder i de miljøer, hvor disse kvinder færdes. Der er rigtig god grund til en ekstra indsats her, for de udgør jo en gruppe, der færdes uden for behandlingsinstitutionerne,

og i al almindelighed lever et elendigt liv og har meget svært ved at motivere sig til at gennemgå en behandling.

Generelt er der god grund til at indgå et samarbejde med de praktiserende læger med hensyn til vejledning om prævention, ikke mindst med henblik på administrationen af de rådgivende samtaler, vi ønsker om emnet provokeret abort, og den måde, de skal finde sted på. Vi kan derfor støtte det af Kristeligt Folkeparti fremsatte forslag til vedtagelse.

Morten Helveg Petersen (RV):

I 1973 fik danske kvinder mulighed for at træffe et meget væsentligt valg af betydning for deres eget liv, nemlig et valg om selv at kunne bestemme over egen krop, og jeg er selvfølgelig overbevist om – det tyder alle undersøgelser også på – at kvinderne er meget ansvarsfulde.

Det er på ingen måde omkostningsfrit, hverken fysisk eller psykisk, at skulle træffe beslutning om at få foretaget en abort, og det er en proces, som vi i Det Radikale Venstre mener, kvinderne skal have al den hjælp og støtte til, som kan stilles til rådighed inden for sundhedsvæsenet. Det fordrer en vis styrke hos både kvinden og hendes familie og venner, hvis man skal stå et sådant indgreb igennem.

De etiske overvejelser, der følger af at skulle vælge mellem at gennemføre en graviditet eller få foretaget en abort, må derfor ikke komme dumpende som en overraskelse og besværliggøre processen yderligere for den enkelte kvinde. Det er overvejelser, som vi alle på et tidligt tidspunkt i vores liv skal være præsenteret for og være i stand til at tage stilling til. Men det er også et valg, vi skal indformere grundigt om, før problemet opstår, særligt blandt de unge kvinder.

Oplysning, oplysning og atter oplysning synes at være den eneste vej til at begrænse antallet af aborter, og vi er på rette vej, kan vi læse i statistikkerne. Siden indførelsen af fri abort i 1973 er aborttallet således faldet med over en tredjedel. Det kan tilskrives en fornuftig og fordomsfri oplysningsindsats, og den skal selvfølgelig fortsættes. Det er klart, at vi skal følge udviklingen nøje, for hvis der skulle vise sig tendenser til stigninger i aborttallet, er vores oplysningsindsats simpelt hen ikke god nok.

Når vi kigger på tallene, må vi selvfølgelig også være opmærksomme på forskydninger, som kan skyldes andre forhold i samfundet. Eksempelvis har der gennem en årrække været